

קיד: הגוזל ומאכיל פרק עשירי בבא קמא

מסורת הש"ס

א) (לשיל קול: קיד.)
ב) (נימית קול: קיד.)
ג) (מסות סו: ד)
ד) (מסות סו: ד)
ה) (מסות סו: ד)
ו) (מסות סו: ד)
ז) (מסות סו: ד)
ח) (מסות סו: ד)
ט) (מסות סו: ד)
י) (מסות סו: ד)
יא) (מסות סו: ד)
יב) (מסות סו: ד)
יג) (מסות סו: ד)
יד) (מסות סו: ד)
טו) (מסות סו: ד)
טז) (מסות סו: ד)
יז) (מסות סו: ד)
יח) (מסות סו: ד)
יט) (מסות סו: ד)
כ) (מסות סו: ד)

וקיימא לן. לקמן דהא נגז בגזל דקאמר רבי כגזל דר"ש קאמר דקני ולא כגזל דרענן דלא קני: סא לא מפני כבוד אביהם לא. אלא גזל לרבי קני כר"ש וקאמר נגז בגזל אלא תרוייהו קני: מאי וכן. (י) פשיטא דקני ביצאש דמ"ש נחיל מכסות: קני דרבנן הוא.

דאין לאן גזל אלא מפני דרכי שלום דהא דהפקר נינהו ומניא (מילין דף קמ"א: יוני שוק ויני עליה אין בן משום גזל אלא מפני דרכי שלום: מרדעין אחרים. קודם דינור הקטן דרגלים לדבר דשלו הס: לעדום אשה. שמע מן המינוקות שהיו אומרים הרי לנו הולקין לפסוד ולקבוצ איש פלוני כפי צמלה לדיבות (דף קמ"א:). וסעלינו. לפי שדרכו של מינוק לטפח בשעלים ונטומאות: בדילין מפני. מפני תרומתי: כפרותם דרבנן. בזמן דרבי נחמן לאחור מורכן היה ואיכא מ"ד לא קידשה לעמד (ל"א:). ופשיטא רבי לכהונה. ואע"ג דאיסורא דאורייתא היא משום זונה: כשנויה פקילו. דפקיקא בעלמא היא: שיהא שופך יינו. כמתני הוא זה בא בחיבו של יין וזה בא בכדו של דבש שנקדה חמית של דבש: ועוין פשטנו. אס מת חמור חבירו תעוין פשתן בדרך וחמורו של זה תעוין עלים: מתני' שם גניבה. שיהא קול שנגזבו כליו: נשבע לוקח כמה נאן ועוין. ויחזיר לו כליו ולפני יאוש קמיירי: גמ' הפנין. עקב: עילא מלא. פירכא היא. כלומר עילא מלא כשמכר כליו ונתהרט וידע שמכרן לוקח לאחור עמד והפנין ולעק בלילה להאמין דבריו כשיערער: אנברקאופ. חבילות: דמי קנהו. דכחא כמתנתא דר מיתה הוא כדמייכס אם כמתנתא ימלא הגבז וגו' וכיון דלא הוה נדיה פקור כי מכרן לאחור אמאי מהדר לכו לוקח: לא

הגהות הב"ח

א) גמרא אל אחרת
ב) כמלה בולן דר משפן
ג) קאמר משום הכי קני אלא
ד) אחרת בולן דרבנן
ה) קאמר מני כלי' ותיבא
ו) נגז מחק ב' פשמים:
ז) ר"ש ד"ה מאי וכן.
ח) ר"ש פ"ק פ"ט ב"ב דף ק"ג ע"ב:

הגהות הגר"א

א) (א) וכל (הסוס עליו
ב) אית א"ר אומרים סו' בנזן
ג) (הסוס עליו את ר' דלמור
הלל טי' ר"ב למסקנא
הסוס על חמית למסקנא
סו' א"ר לכ"ו מנאן עד סס
ועי' רמב"ם:

דתקנה בעלמא הקנו י"ה. משום דרכי שלום כמו יוני שוק ומימה דלמאי לא קני להו מדאורייתא כהנהגת הסוטה: המכיר כ"ו וספריו ביד אחר ב'ו. לפני יאוש איירי כדפירש הקונטרס דלי לאחור יאוש היה מתחייב להחזיר וגראה דנספרים הו לעולם לפני יאוש שאין רגילות להתיאש מספרים ולא מיבעיא מנגיב עובדי כוכבים דלא מייאש אפי' מקלים כיון דדייני בגימא דלמור לעיל אלא אפי' נגזב ישראל אין רגילות להתיאש מספרים דסוף יצאו ליד ישראל דאין נגזים מוכרין אותן רק לישראל ולסוף מחרין לבעלים וכלים נמי מיירי לפני יאוש ואפילו לרבנן נמי דלמור קסם גביה יאוש בעלים הוא מיירי כגון שהבעלים רודפין אחריו וידוע שלא נתייאשו אותן מן מעולם מ"מ נוטל מה שנתן מפני תקנת השוק דלמור שנתן דמאי אמר להליל נמכרתי ולהשיב אבדה וי"ל דמיירי שהיה יכול לנכוס מכני אדם שלנו כמון בינו אפילו לא היה זה קונה אותם ועי"ל דלא שייך למימר הכי כלל שהרי הלוקח טוען שקנה מאלה אחר נתן ולא מאלהם שלנו כמון בינו כדקמני סיפא שאני אומר מכרן לאחור ולקחן זה ממנו והא לא קאמר שאני אומר שהוא מכרן לו משום שאין הלוקח טוען שזה מכרן ומה שמק' אמאי נתן לומר לקוחין הן נדי והלא ספרים עשויין להשאיל ולהשכיר מפורש בסוף המקנל (כ"י) דף קמ"ו. וס"ל:

דקאמרי הללו כ"ו של פלוני. כלומר כשיא הקול אומרים אלו כליו וספריו של פלוני שני אדם הללו נושאין וכן מפרין שהם מדעים: אמר

מאשה וקמן מסיחין לפי תומם ואומר מכאן יצא נחיל זה אמר רב אשי אין מסיח לפי תומו כשר יאלא לעדות אשה בלכד א"ל רבינא לרב אשי ולא והרי נחיל של דבורים מסיח לפי תומו הוא שאני נחיל של דבורים דקנין דרבנן הוא ודאורייתא לא ה"האמר רב יהודה אמר שמואל ימעשה באדם אחד שהיה מסיח לפי תומו ואומר זכורני כשאני תינוק ומורכבני על כתיפו של אבא והוציאני מבית הספר והפשיטוני את כתנתי והמבילוני לאכול בתרומה לערב ורבי חנינא מסיים בה הכי וחבירי בדילין ממני והיו קורין אותי יוחנן אוכל חלות והעללו רבי לכהונה על פיו (בתרומה דרבנן ואכתו דאורייתא לא והא ר"ב איתא רב דימי אמר רב תנא קרטינא אמרי לה רב אחא קרטינא משתעי מעשה בא לפני ריב"ל ואמרי לה מעשה בא לפני רבי בתינוק אחד שהיה מסיח לפי תומו ואמר אני ואמי נשבינו לכין העכו"ם יצאתי לשאוב מים דעתי על אמי ללקוט עצים דעתי על אמי ויהשיאה רבי על פיו לכהונה ב"שבוביה הקילו: אבל לא יקוין את סוכו [וכו']": תניא ר' ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אומר תנאי ב"ד הוא שיהא יורד לתוך שדה של חבירו וקוצץ סוכו של חבירו להציל את נחילו ונוטל דמי סוכו מתוך נחילו של חבירו ותנאי ב"ד הוא שיהא שופך יינו ומציל את חבירו ונוטל דמי יינו מתוך דובשנו של חבירו ותנאי ב"ד הוא שיהא מפרק את עציו וטוען פשתנו של חבירו ונוטל דמי עציו מתוך פשתנו של חבירו שע"מ בן הנחיל יהושע לישראל את הארץ: מתני' איתא ב"ב א"ר אבהו ויאצא לו שם גביה בעיר ישבע לו לוקח כמה נתן וישול ואם לאו כל המנו שאני אומר מברך לאחור ולקחן זה הימנו: גמ' וכי יצא לו שם גביה בעיר מאי הוי ליחוש דילמא זביניהו והוא ניהו קא מפיק שמא א"ר יהודה אמר רב כ"כונן שבאו בני אדם בתוך ביתו ועמד והפנין בלילה ואמר נגזבו כליו כ"ש עילא מצא רב כהנא מסיים בה משמיה דרב כ"כונן שהיתה מחתרת חתורה בתוך ביתו וכני אדם שלנו בתוך ביתו יצאו ואנברקאות של כלים על כתפיהם [א] והכל אומרים נגזבו כליו של פלוני ודלמא כלים הוו ספרים לא הוו א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן כגון דקאמרי נמי ספרים וליחוש דלמא זוטרי קא מעיין רברבי א"ר יוסי בר חנינא דקאמרי ספר פלוני ופלוני ודלמא הוו עתיקי קא טעין חדתי אמר רב כ"כונן דאמרי הללו כליו של פלוני הללו ספריו של פלוני ומי אמר רב הכי והאמר רב כ"כא כמתרת ודלמא כלים יצאו פטור מ"מ כדמי קנהו ה"מ דקנהו בבא כמתרת דמעיקרא מטר נפשיה לקטלא אבל הני כיון דלא מסרו נפשיהו לקטלא לא אמר רבא לא שנו אלא בעל הבית העשוי למכור כליו אבל בעל הבית שאינו עשוי למכור כליו לא

עין משפט
גר מצוה
הא א מ"י פ"ו מהלכות
נילה ב"ד ש"ס
סו ב מ"י ס"ה הל' טו:
סו ג מ"י פ"ב מהלכות
נימית סו' טו וכל' י
ויצא שם הלכה טט ספח
עשין ג טו"ט א"ר מ"י
פ"ט ס"ג:
סו ד מ"י פ"ב מה'
לשטר ניאה הל' ד'
ספח ל"ח קנב טו"ט
ל"ה ט"ג ג ס"ט"ג א:
ב"ב ה מ"י ס"ה הל' א:
ע"ז מ"י ס"ה הל' ט'
ספח טט טו"ט א"ר
פ"ז ס"ט"ג א:
ע"ז ט' ב מ"י פ"ו
מהלכות גביה הל' י
והלכה י"ז עשין מהלכות
וכתוב וכתב ספח עשין
ע"ז טו"ט ח"ת פ"ט סג
ס"ט"ג א:

מוסף רש"י

והמבילוני. מפני שמתם
תינוק תפוח אלמא
ועלים מפרין לו וכוונתו
ל"א לכולל בתרומה
לערב. לומר עניני שמה
(ש"ס). רב תנא קרטינא
ב"ב משתעי. רב תנא
דמי קרטינא היה מפרק
משהו זה (ש"ס ב"ב).
בשבויה הקילו. דמשהו
בעלמא הוא לדיכא. שמה
נכילה לעיניו והפסלה
לכסוהו (ש"ס ב"ב). להציל
את נחילו. חיל של
דבורים שהלכו לפיה חבירו
והשיטעו על שוחטה של
אין ואם יעול אחד
מלך בן פיתוח ואדנות,
מאחר שמתו עשיון נכוסה
אשה לשיך קוללה ונתן
לו דמים (ועי' ש"ס).
ומציל את דובשנו. א"ל
לא כדמי של יין חוה כ"א
כדמי של דבש. וכן זה
הא בחבילות שמתן על
חמורו חוה כ"א בחבילות
עליו ומת חמורו של
בעל שמתן. יפקר זה את
עציו וטוען (ש"ס). הבא
במתחרת. תהא את בית
ממך. ונטל כלים ויצא
פטור. מהלכות א"ר
שהם קיימין. מאי טעמא
דברוי קנהו. דמי נטלו
קנהו הולא ומחייב מיתה
לקטלא (מהרד"ק ב"ב).

